

ПИТАННЯ ПРАВОВОГО СТАТУСУ, СЛУЖБОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ

Курінний Є.В.
доктор юридичних наук, професор
(Запорізький національний університет)

УДК 342.95 : 351.74

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ ПОТРЕБИ ТА ПРОЦЕС СТАНОВЛЕННЯ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ

Розглянуто актуальну проблему – процеси становлення поліції України у форматі втілення у життя відповідних груп адміністративно-правових потреб. Проаналізовано здобутки та невдачі, отримані на початковому етапі реформування поліцейських структур. Запропоновано власний оригінальний підхід до визначення змісту основних адміністративно-правових потреб, пов'язаних з оптимальною організацією української поліції.

Ключові слова: поліція України, системні реформи, адміністративно-правові потреби, людина, громадянське суспільство, правова держава, цивілізаційна матриця України.

Постановка проблеми. Реформування органів внутрішніх справ України (далі – ОВС) є одним із важливих напрямків системних трансформацій, що стосуються організації та функціонування правоохоронних органів нашої держави. За останні 20–25 років в Україні здійснено чимало кроків, спрямованих на покращення роботи ОВС та її головної складової – міліції. Так, за вказаний період із підпорядкування МВС України було виведено податкову міліцію, кримінально-виконавчу систему, медичні витверезники, приймальники-розподільники для соціально неблагополучних дітей, підрозділи Державної пожежної охорони, що дало можливість зосередитись на основній функції – попередженні та розкритті злочинів [1].

Особливої інтенсифікації процеси зазначеного реформування набули близько трьох років тому, після задекларованої остаточної зміни вектора

державного розвитку у бік Європейського Союзу. Зокрема, за ініціативою міністра А. Авакова у квітні 2014 року було створено Експертну раду з питань дотримання прав людини та реформування органів внутрішніх справ [2], 14 квітня того самого року керівництво Головного штабу МВС України повідомило про початок поетапного перетворення системи МВС України в правоохоронне відомство європейського зразка, головним критерієм оцінки діяльності якого буде дотримання основоположних прав і свобод людини і громадянина [3].

22 жовтня 2014 року урядом України було схвалено «Концепцію першочергових заходів реформування системи Міністерства внутрішніх справ» [4]. Головними подальшими кроками у зазначеному процесі реформування можна вважати: а) підписання 4 серпня 2015 року Президентом України Закону України «Про Національну поліцію» [5]; б) створення на базі патрульно-постової служби та ДАІ – патрульної поліції, що функціонує в обласних центрах та великих містах; в) запровадження груп швидкого реагування (з наближеними до патрульної поліції функціями) в сільській місцевості та малих містечках; утворення єдиного спецпідрозділу КОРД – корпус оперативно-раптової дії. Наступні плани реформи – поглиблення змін у національній поліції, переструктурування роботи кримінального блоку, введення детективів, які поєднують функції оперативників та слідчих, зміни в системах відомчої освіти та медицини [6].

За результатами проведених змін, система ОВС України за останні три роки перетворилася з фактично моноструктурної конструкції (міліції та одягнених у міліцейську форму внутрішніх військ) у поліструктурну модель, яку складають: Національна поліція України; Державна прикордонна служба України; Державна служба України з надзвичайних ситуацій; Державна міграційна служба України та Національна гвардія України [1].

Головним та домінуючим правовим інструментарієм, що забезпечує регулювання триваючих процесів реформування ОВС України, беззаперечно, слід вважати норми адміністративного права, на які покладено завдання безпосередньої організації та функціонування як підрозділів Національної поліції, так й інших структурних складових ОВС.

Аналіз публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Теоретичні та практичні проблеми загальної організації та функціонування міліції України розглядалися у багатьох наукових працях, серед яких особливу роль відіграють роботи таких високоповажних представників науки адміністративного права, які працюють або працювали в системі навчальних закладів МВС України, зокрема це, О.М. Бандурка, І.Л. Бородін, І.П. Голосніченко, Є.В. Додін, В.В. Доненко, Р.А. Калюжний, В.К. Колпаков, А.Т. Комзюк, О.В. Копан, О.В. Негодченко, В.М. Марчук, В.І. Олефір, О.І. Остапенко, І.М. Пахомов, В.П. Петков, О.П. Рябченко, М.М. Тищенко, В.О. Шамрай, В.К. Шкарупа та інші.

Для об'єктивності слід зазначити, що усі наукові напрацювання з порушеного питання готувалися лише у межах традиційної на той час концепції

регулювання суспільних відносин, а у принципово новому форматі забезпечення реалізації об'єктивно існуючих соціальних потреб проблематика позитивних змін в ОВС України досі не розглядалася.

Тому **метою** даної праці пропонується визнати розгляд процесів становлення поліції України у контексті втілення у життя відповідних груп адміністративно-правових потреб (суспільних потреб, що мають або повинні мати адміністративно-правову регламентацію).

Виклад основного матеріалу. Необхідно зауважити, що проблематика реформування ОВС та, зокрема міліції (поліції), неодноразово поставала на порядку денному нашої молоді держави. Незважаючи на перманентність та фрагментарну успішність цих процесів, позитивних незворотних змін в організації та діяльності даної правоохоронної структури поки що не досягнуто. Однак певні надії та сподівання на кращу перспективу виникають після реорганізації української міліції в поліцію України.

Цей важливий організаційно-управлінський крок не можна розглядати як суто формальний захід, зведений до простого перейменування, за великим рахунком, він має стати початком кардинальних змін філософії функціонування не тільки колишніх міліцейських структур, а й усїєї правоохоронної системи країни.

Ідеальними умовами для успішного становлення поліції, можна вважати два ключових компоненти. Перший стосується наявності новітнього науково-теоретичного інструментарію, ефективний арсенал якого є результатом вдалої реформи адміністративного права, та другий – проведення комплексних заходів оновлення у рамках адміністративної реформи, формат якої стосується не тільки державно-владного апарату, а й загальної конструкції цивілізаційної моделі України.

Як бачимо, ні першої, ні другої повноцінної складової на даний час за великим рахунком не існує, тому зазначену ситуацію необхідно виправляти як кажуть «на марші», у ході вже розпочатих заходів реформування. Якщо цього не робити, то можна й далі тішити себе марними ілюзіями та спостерігати ті негативні тенденції, що продовжують супроводжувати роботу поліцейських та інших складових системи ОВС.

Незважаючи на повернення до поліструктурної моделі ОВС, її поліцейська складова залишається домінуючою та визначальною у цій системі не лише завдяки найбільшій чисельності співробітників, а насамперед змістом важливості тих завдань та функцій, які покладені на поліцію у сфері протидії злочинності та забезпечення громадського порядку та громадської безпеки.

Важливим фактором, що впливає на стан роботи нових підрозділів української поліції, є незавершеність їх реформування, а точніше сказати – становлення. Практика свідчить, що процес змін у зазначеній сфері є не завжди вдалим та послідовним і не може викликати однозначної оцінки. На змїну окремим випадкам міліцейського свавілля прийшли прикрі прецеденти свавілля поліцейського (Врадіївка віддзеркалилася у Кривому Озері). Тільки за перше півріччя 2016 року відкрито 608 кримінальних проваджень за фак-

тами правопорушень з боку поліцейських, 150 працівників було затримано за цей період [7].

Як показує статистика, в умовах продовження становлення поліції, в Україні продовжує зростати злочинність. Так, за вісім місяців 2016 року рівень злочинності на 10 тисяч населення збільшився до 107 злочинів проти 88 у 2015 році. За даними Національної поліції, за вказаний період кількість злочинів збільшилася на 22,6 %. Найбільший приріст стався за рахунок майнових злочинів, які становлять 60 % від загального числа. Зокрема, збільшилася кількість крадіжок на 36 %, пограбувань на 38 %, шахрайств на 22 %, розбоїв на 27 % [8]. Кількість тяжких злочинів за вказаний вище період у порівнянні з 2014 роком зросла на 46 %. На думку нього колишнього керівника Національної поліції Х. Деканоїдзе, основними проблемами української поліції є зростання злочинності в країні; мотивація поліцейських; кваліфікація поліцейських та судова реформа [9].

Про наявність серйозних упущень та недоліків в організації та функціонуванні поліцейських підрозділів свідчить трагедія у с. Княжичах Київської області, що мала місце на початку грудня 2016 року (загибель 5-ти поліцейських), яка, на думку Г. Москаля, виникла через непрофесійність поліції, що є результатом провальної «реформи» [10].

Такий стан речей не міг не позначитися на рівні довіри з боку населення до підрозділів поліції. Так, за результатами опитування громадської думки Київського міжнародного інституту соціології, проведеного у грудні 2016 року, патрульній поліції довіряють 25,6 %, не довіряють 41,7 % (-16,1 %), Національній поліції довіряють 22,9 %, не довіряють 44 % (-21,1 %). У грудні 2015 року подібні показники становили відповідно 20,7/35,1(-14,4 %) та 14,9/46,1 (-31,2 %) [11].

Для порівняння, показник довіри поляків до поліції складає 72 %, 17 % громадян Польщі критикує свою поліцію [12]. Також серед опитаних громадян ФНР 81 % довіряють поліції. Результати, схожі на німецькі, показали громадяни Швеції, Канади та Австралії. У США та Великобританії рівень довіри до поліції теж високий – 80 %. Різниця в рівнях довіри тісно пов'язана з корупційним індексом країн [13].

За інформацією чинного міністра внутрішніх справ України А. Авакова, кадровий дефіцит в лавах Національної поліції становить 22 тисяч осіб, а це 20 % особового складу. За словами очільника Національної поліції С. Князєва, у деяких регіонах некомплект слідчих та працівників оперативних підрозділів становить до 40 % [14].

Незважаючи на те, що майже три роки пройшло з проголошення останніх декларацій про початок чергового здійснення системних трансформацій, й зокрема у правоохоронній сфері, поступи протидії корупції в Україні не дуже вражають. За інформацією Transparency International, Україна у 2016 році посіла 131 місце в рейтингу «Індексу сприяння корупції» поряд із Росією та Непалом, у 2015 році ми були 130-ті, у 2010 – 134-ті [15].

Поточні результати становлення української поліції свідчать, що побу-

дова такого принципово нового державного інституту як поліція – це достатньо складний, тривалий та копіткий процес, який не гарантує миттєвих позитивних здобутків. Не потрібно сподіватися на кращу роботу нових поліцейських без об'єктивно затребуваних змін у ключових інститутах українського суспільства та держави, без кардинальних світоглядних, ціннісних змін переважної більшості громадян України, у котрих, як свідчить соціальна практика, й досі не вироблено стійкого імунітету до різноманітних проявів соціальної аморальності – корупції, казнокрадства, здирництва, непотизму, брехні, цинізму та лицемірства.

Можна знайти не одну причину повільного поступу реформування правоохоронної системи та боротьби з корупцією в Україні, серед яких найбільш часто вказують на недосконалість законодавчої бази, що порушує алгоритм та уповільнює інтенсивність реформ. Дійсно, у квітні 2015 року уряд України ухвалив чотири законопроекти щодо реформування МВС («Про органи внутрішніх справ», «Про Національну поліцію», «Про сервісні послуги та сервісні центри МВС України» та «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення регулювання відносин у сфері забезпечення дорожнього руху»), з яких Президентом України підписано лише один системний законодавчий акт у сфері організації поліцейської діяльності – Закон України «Про Національну поліцію» (перший – заветований, третій та четвертий – не прийняті парламентом) [1].

Незважаючи на те, що з часу набуття чинності зазначеного вище законодавчого акта минуло ледь більше одного року, до його норм внесено вже 6 змін та доповнень. Також залишається незрозумілим, чому в положеннях даного закону про окремі поліцейські структури взагалі не згадується, хоча вони функціонують та них покладаються дуже важливі завдання. Це насамперед стосується поліції громадської (публічної) безпеки, основу якої складає інститут дільничних інспекторів та патрульна поліція, саме ці підрозділи є стрижнем місцевої поліції, яка у нас законодавчо поки що не передбачена, так само як не передбачена чинним законом «Про Національну поліцію» поліція громадської безпеки [5].

Може погані закони? Так, вони не досконалі, але це не головне, головне гальмо – не змінений істеблішмент України з його маніакальними, асоціальними потребами безперервного особистого збагачення. З його зверхнім, презирливим ставленням до звичайної людини чи то у цивільному, чи то у форменому одязі поліцейського.

Правда, за сприятливих умов, на базі нової поліції та при наявності волі перших осіб можна зробити принципово інший авторитетний державний інститут, але не надовго, іржа загальної старої державної корупційної системи з часом обов'язково перейде і на цю новітню соціальну конструкцію та поглине її, бо вона є несумісною з нею ні за принципами, ні за основними функціональними задачами.

Довести цей попередній висновок можна за допомогою такої нової наукової категорії як «правопотреби» та її похідної – «адміністративні правопотреби».

Для об'єктивності необхідно наголосити, що усі чинні українські реформаторські процеси відбуваються у межах звичного для правової науки формату правового регулювання суспільних відносин. Це стосується двох основних складових правобуття – правоутворення та правореалізації. За умов високої цивілізаційної організації (на зразок країн так званої «старої Європи»), невід'ємними атрибутами якої є функціонування потужних та авторитетних інституцій громадянського суспільства та правової держави, Україна теж могла б обмежитися звичайними схемами правового регулювання. Однак, у разі фактичної відсутності зазначених вище різновидів суспільства та держави, процес правового регулювання суспільних відносин буде постійно вразливим щодо існування значних ризиків підміни загальних, публічних інтересів у конкретних правовідносинах приватними, кланово-корпоративними інтересами, що ми можемо спостерігати в сучасній нанофеодальній олігархічній українській дійсності. Причому це відбувається як під час законотворчої (правотворчої) діяльності, так і при безпосередній реалізації правових норм.

Дієвим та ефективним правовим інструментарієм для протидії цим небезпечним та небажаним для суспільства явищам, на нашу думку, є широке використання такої нової категорії, як правопотреби, яка безпосередньо пов'язана з об'єктом права (правового забезпечення), так само як правовідносини кореспондуються з предметом правового регулювання.

Виходячи з аксіологічних ознак права, категорію правопотреби пропонується розглядати як певну частину соціальних потреб, реалізація яких має або повинна мати відповідну правову регламентацію.

Структура соціальних потреб не є однорівневою, навпаки, вона складається з матеріальних, духовних, культурних, безпекових потреб людини, тобто є поліструктурною. Крім того, виходячи з відомої концепції людиноцентризму (соціоцентризму для теперішньої України), реалізація соціальних потреб людини повинна вивчатися у тісному, нерозривному зв'язку з процесами формування, закріплення та втілення у життя потреб інших ключових соціальних компонентів – суспільства та держави. А в умовах правоутворення та правореалізації зв'язки між згаданими елементами мають бути ще міцнішими, взаємодоповнюючими та взаємозалежними, щоб на основі загальних усвідомлених потреб сформувати конкретний, базовий, консолідований правовий (публічний) інтерес, який спочатку фіксується у правовій нормі, а потім безпосередньо реалізується через відповідні правовідносини.

Тому, враховуючи існуючу взаємообумовленість між категоріями «право потреби» та «правовідносини», перші мають виникати на основі соціальних потреб, а другі – традиційно на підставі суспільних відносин, що є похідними від відповідних соціальних потреб, що мають необхідну правову регламентацію.

По суті, правопотреби – це соціально обумовлені стратегічні та тактичні завдання з чітко визначеними кінцевими цілями, які постають перед громадянами, суспільством і державою на певних етапах їх життя (існування), реалізація яких потребує належного правового забезпечення [16].

Адміністративні правопотреби є визначальними для безпосередньої організації та функціонування усіх владних інституцій, починаючи від керівництва певної територіальної громади і завершуючи урядом та президентом країни. Те саме можна сказати й про Національну поліцію, особливо на теперішній початковій стадії її становлення.

Можливості адміністративних правопотреб визначаються передусім тими суспільно-ціннісними характеристиками, що надаються оновленому українському адміністративному праву. По-перше, теоретичний арсенал даної галузі права має поступово змінити своє ідеологічне підґрунтя, замінивши застарілу філософію державоцентризму на людиноцентризм (в умовах теперішньої України – соціоцентризм). По-друге, адміністративне право більше не сприймається в моносенсі (як право державного управління), навпаки, воно розглядається щонайменше у бівекторному форматі як право: а) публічних адміністрацій (статичний аспект) та б) право переважного забезпечення державної (владної) політики (динамічний аспект). По-третє, на відміну від конституційного права, установчі норми якого відрізняються передусім загальноорганізаційними властивостями, норми адміністративного права виконують функції безпосередньої організації та функціонування різноманітних соціальних систем – оборони, національної безпеки, транспорту, комунікацій, освіти, охорони здоров'я, судової, правоохоронної, поліцейської тощо.

На прикладі основних соціальних потреб у сфері організації поліцейської діяльності, що мають або повинні мати адміністративно-правову регламентацію, спробуємо продемонструвати той, поки що не реалізований потенціал, що містить у собі така категорія як адміністративно-правові потреби.

Керуючись принципом соціоцентризму, дане питання краще розглядати у форматі ключового соціального «трикутника»: людина – суспільство – держава.

Правопотреби взагалі й адміністративно-правові потреби зокрема мають свою видову градацію, окрім викладеної щойно суб'єктної класифікації, за ознакою масштабності їх також можна поділити на загальні, родові, видові та безпосередні.

З позиції законослухняної, звичайної людини-громадянина адміністративні правопотреби у сфері організації та функціонування моделі української поліції, на наш погляд, будуть виглядати таким чином:

Безпосередні потреби – наявність надійного, дієвого та своєчасного правового захисту з боку уповноважених суспільством та державою посадових осіб (поліцейських) у разі безпосереднього посягання або реальної загрози такого посягання на різноманітні об'єкти правової охорони (здоров'я, власність, громадський порядок, безпека дорожнього руху тощо), які стосуються конкретної фізичної особи та її близьких і рідних, а також гарантії чуйності, уваги та допомоги у разі потрапляння у складні життєві ситуації, отримання різноманітних сервісних поліцейських послуг, передбачених законом та поліцейським етикетом.

Видові потреби – функціонування оптимально організованої та ефективно системи поліції на місцевому, регіональному та загальнодержавному

рівнях, діяльність якої характеризується високим професіоналізмом, належним матеріально-фінансовим, технічним та соціальним забезпеченням своїх співробітників, їх чуйним та уважним ставленням до потреб і запитів людини-громадянина.

Родові потреби – наявність високоорганізованих та злагоджено діючих судової та правоохоронної систем, діяльність яких заслуговує довіри та спрямована на повну, всебічну та своєчасну реалізацію відповідних груп об'єктивно існуючих суспільних потреб та інтересів, насамперед у сфері правового захисту людини-громадянина.

Загальні потреби – створення новітньої, перспективної, з позицій соціального розвитку, цивілізаційної матриці, конструкція якої є сумісною з аналогічними моделями розвинутих країн Заходу та характеризується існуванням високоорганізованого, соціально здорового громадянського суспільства, а також потужної й авторитетної правової держави, першочерговим завданням якої є створення реальних умов для позитивної самореалізації своїх громадян у межах власних кордонів.

З позиції громадянського суспільства адміністративно-правові потреби щодо організації та роботи поліції України мають приблизно такий зміст:

Безпосередні потреби – швидке, невідкладне та результативне реагування з боку посадової особи поліції на факт скоєння правопорушення відповідно до норм чинного законодавства, налагодження та зміцнення партнерських відносин між поліцією та законослухняними громадянами, взаємної поваги та шанування.

Видові потреби – сприяння оптимальній організації та ефективному функціонуванню поліцейської моделі на усіх владно-управлінських рівнях, безпосередня участь (на рівні територіальних громад) у формуванні підрозділів місцевої поліції та здійснення дієвого контролю за їх роботою, умовами праці та соціальним захистом поліцейських, безперервна діяльність щодо профілактики правопорушень, зростання загальної та правової культури і свідомості членів громад.

Родові потреби – здійснення дієвого впливу на формування та ефективне функціонування судової та правоохоронної систем держави, забезпечення всебічного та постійного контролю за їх роботою з метою недопущення підміни нормативно зафіксованих, об'єктивно існуючих потреб під час їх безпосередньої правореалізації посадовими особами – репрезентантами зазначених вище систем.

Загальні потреби – повсякденне забезпечення сприятливих умов для повної, всебічної та своєчасної позитивної реалізації людини-громадянина в межах українського суспільства та держави, за допомогою відповідних постійно працюючих різноманітних структур громадянського суспільства та правової держави – невід'ємних складових української модерної цивілізаційної конструкції.

Ключові потреби правової держави стосовно організації сучасної поліцейської моделі, на наш погляд, мають відповідати таким тезам:

Безпосередні потреби – забезпечення повного та своєчасного розкриття виявленого правопорушення та притягнення винних у його скоєнні осіб до відповідальності, передбаченої законом, при цьому беззастережне дотримання прав усіх учасників деліктного процесу та відповідних процедур.

Видові потреби – вироблення та удосконалення моделі української поліції, за необхідності коригування її системи, структури, функцій та завдань, належне кадрове, матеріально-технічне, фінансове забезпечення діяльності поліцейських структур, умов праці та соціального захисту усіх співробітників, налагодження партнерських відносин та довіри між поліцейськими, громадянами та різноманітними суспільними інституціями.

Родові потреби – наявність потужних та авторитетних судової та правоохоронної систем, робота яких спрямована на реалізацію публічних потреб та інтересів, зафіксованих у відповідних законодавчих актах, та виключає систематичні прояви соціальної аморальності (корупції, казнокрадства, здирництва) з боку їх посадовців (суддів, прокурорів, поліцейських).

Загальні потреби – наявність сучасної цивілізаційної моделі, ефективне функціонування якої забезпечує безперебійна робота потужних та розвинутих інституцій громадянського суспільства та правової держави, що безпосередньо забезпечують правову охорону прав, свобод та інтересів людини-громадянина, створення належних умов для їх позитивної самореалізації у межах кордонів сучасної Української республіки.

Як бачимо, адміністративно-правові потреби законослухняного громадянина, умовних громадянського суспільства та правової держави стосовно формування ефективної моделі поліції України переважно мають збігатися у стратегічному баченні вирішення даної проблеми. Певна особлива деталізація на рівні безпосередніх та видових правопотреб існує й повинна існувати виходячи з масштабності та можливостей згаданих основних соціальних елементів.

Інше питання: чи буде збігатися зміст наведених адміністративних право- потреб в уяві «пересічного», типового владоможця-корупціонера, чи буде він зацікавлений в існуванні ефективної сучасної поліції, з відповідним забезпеченням, професійною підготовкою та соціальним захистом? Напевно, що ні, бо ні нова цивілізаційна українська модель, ні дієздатні судові та правоохоронні системи, ні сильна та поважна поліція не дадуть йому продовжувати незаконно збагачуватися, перебуваючи на тій чи іншій високій або трохи нижчій державній посаді. Правда, його безпосередні потреби можуть збігатися з відповідними потребами звичайного громадянина, але тільки за умови, коли згаданий горе-можновладець сам стає жертвою протиправного посягання, однак це тимчасово, далі після розв'язання інциденту представнику псевдоеліти стає глибоко байдуже, так само як байдуже тій значній інертній частині українського соціуму, свідомість якої спотворена «совковим» патроналізмом та безвідповідальністю, безвідповідальністю перед собою, нащадками, суспільством та державою.

На підставі викладеного можна зробити **висновок** про те, що розпочатий процес становлення української поліції характеризується як певними

здобутками, так і прикрими невдачами. Безперечно, стратегічно обрано правильний шлях системних трансформацій, але щоб найшвидше вийти з існуючого періоду «імітаційного реформування» нам необхідно стати чесними перед собою й погодитися з тим, що без зміни чинної олігархічно-кланової соціальної моделі України ми й надалі будемо рухатися на холостих обертах існування, віддаляючись від справжнього повноцінного людського життя. Саме це підтверджує проведений початковий аналіз існуючих адміністративно-правових потреб у сфері організації та функціонування поліції України.

Бібліографічні посилання

1. https://uk.m.wikipedia.org/wiki/Розподіл_державної_влади– Міністерство внутрішніх справ України.
2. <http://police-reform.org/articles/index.php?id=1437756763&w=%D0%95%>
3. <http://www.mvs.gov.ua/mvs/control/main/uk/publish/article/1055724>
4. <http://police-reform.org/library/rozporyadzhennya-kmu-v-d-22.10.2014-1118-r-schodopitannya-reform>
5. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379
6. <http://khpg.org/index.php?id=1473844079>.
7. <http://ua.censor.net/> /Злочини поліцейських.
8. <http://korupciya.com/>Через реформу правоохоронних органів в Україні зростає злочинність (статистика).
9. <http://hyser.com.ua/> Реформа провала или провал реформы
10. <http://ua1.com.ua/> Москаль: Трагедія в Княжичах – провал «реформи поліції»
11. <http://kmis.com.ua/> Довіра до соціальних інститутів
12. <http://www.ukrinform.ua/rubric-abroad>
13. life.pravda.com.ua/society/2013/02/13/121134/
14. <https://www.depo.ua/> Аваков заявив про кадровий голод в поліції
15. https://uk.m.wikipedia.org/wiki/Індекс_сприяння_корупції1
16. Курінний Є.В. Правові потреби – нова й затребувана категорія української юридичної науки // Вісник Запорізького національного університету:Юридичні науки. – 2016. – № 3. – С. 25.

Куринной Е.В. Административно-правовые потребности и процесс становления полиции Украины. Рассмотрена актуальная проблема – процессы становления полиции Украины в формате внедрения в жизнь соответствующих групп административно-правовых потребностей. Проанализированы достижения и неудачи, полученные на начальном этапе реформирования полицейских структур. Предложен собственный оригинальный подход определения содержания основных административно-правовых потребностей, связанных с оптимальной организацией украинской полиции.

Ключевые слова: *полиция Украины, системные реформы, административно-правовые потребности, человек, гражданское общество, правовое государство, цивилизационная матрица Украины.*

Kurinyu Ye.V. Administrative and legal needs and process of Ukrainian police evolution. This article deals with the formation of police Ukraine in the context of the implementation of the respective groups administrative and legal needs (social needs that have or should have administrative and legal regulation).

Specifically noted that the current results of the Ukrainian police prove that the construction of such a fundamentally new state police institution is rather complicated, lengthy and painstaking process that does not guarantee instant positive gains. No need to hope for a better job new police without objectively demanded changes in key institutions of Ukrainian state and society. Without a radical worldview, value changes of the

overwhelming majority of citizens of Ukraine, which indicates how social practices are still not developed strong immunity to various manifestations of social immorality - corruption, embezzlement, extortion, nepotism, lies, cynicism and hypocrisy.

It is noted that the administrative pravopotreby are crucial to direct the organization and functioning of all government institutions from the management of a local community and completing the government and president. The same can be said of the National Police, especially at the current early stage of its formation.

For example, basic social needs in policing organizations that have or should have administrative and legal regulation, demonstrated he has not yet realized the potential that includes such category as administrative and legal requirements.

It is noted that the launched process of the Ukrainian police characterized as certain achievements so annoying and failures. To exit the fastest current period of "simulation reform" as quickly as possible, we need to get rid of the current oligarchic-clan social model Ukraine. It confirms conducted an initial analysis of existing legal and administrative requirements in the organization and functioning of the police Ukraine.

Keywords: *police Ukraine, systemic reform, administrative and legal requirements, rights, civil society, rule of law, civilizational matrix Ukraine.*

Надійшла до редакції 26.02.2017

Лошицький М.В.

доктор юридичних наук, професор
(*Національна академія внутрішніх справ*)

Юнін О.С.

доктор юридичних наук, доцент
(*Дніпропетровський державний університет внутрішніх справ*)

УДК 342.95 : 351.74

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ НАДАННЯ ПОСЛУГ ПРАЦІВНИКАМИ ПОЛІЦІЇ

Встановлено теоретичні та правові засади надання послуг органами внутрішніх справ України. Доведено, що послуги, які можуть надаватися населенню працівниками поліції, доцільно класифікувати на загальні та спеціальні правоохоронні послуги. До загальних послуг слід відносити послуги, які можуть надаватися будь-яким співробітником поліції незалежно від того, в якому підрозділі він працює, – це так звана сфера допомоги населенню. Надання спеціальних правоохоронних послуг зумовлено специфікою роботи окремих поліцейських підрозділів, зокрема йдеться про оперативно-розшукову діяльність, запобігання та розслідування злочинів тощо. Обґрунтовано доцільність внесення до системи Єдиного реєстру досудових розслідувань на технічному та програмному рівні функції інформування потерпілого (заявника) про хід розгляду його заяви та подальшого кримінального провадження.

Ключові слова: *поліція, послуги, адміністративні послуги, реформування, загальні правоохоронні послуги, спеціальні правоохоронні послуги.*